

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **nezl. D. S.**, zastoupené zákonnou zástupkyní M. S., právně zastoupenou JUDr. Annou Bělunkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě - Mariánské Hory a Hulváky, Tovární 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2005, č. j. 63 Az 183/2004 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Anny Bělunkové se sídlem v Ostravě - Mariánské Hory a Hulváky, Tovární 8, **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 1. 2005, č. j. 63 Az 183/2004 - 19, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 10. 2004, č. j. OAM-2871/VL-07-11-2004, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítala jeho nezákonnost spočívající v porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů („dále jen správní řád“) a své tvrzení odůvodnila tím, že jde o sloučení rodiny, neboť její matka jako žadatelka o azyl žije v České republice. Dále se odvolala na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva. Protože takto formulovaná kasační stížnost neobsahovala žádné stížní body v smyslu § 103 s. ř. s. doplnila advokátka na výzvu krajského soudu kasační stížnost, v níž jako důvod jejího podání uvedla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů, přičemž tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Krajskému soudu vytýkala, že se vedle stávajícího odůvodnění nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť v případě stěžovatelky se lze odchýlit od taxativně vymezených důvodů azylu stanovených v § 12 citovaného zákona. Z uvedených důvodů se stěžovatelka domáhala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Podle ministerstva v průběhu správního řízení stěžovatelka neuvedla žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu. Ministerstvo odkázalo i pro řízení o kasační stížnosti na správní spis a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ačkoliv je stěžovatel mohl uplatnit již v tomto řízení. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. v jejím doplnění, ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 2 s. ř. s.

Porovnáním obsahu kasační stížnosti a žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem. V žalobě, kterou se stěžovatelka domáhala u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, neuvedla prakticky nic. Pouze v ní vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím a domněnku, že byla porušena vyjmenovaná ustanovení správního řádu, aniž by jakkoliv konkretizovala, v čem jejich porušení spatřuje. Lze proto vyjádřit podiv nad tím, že na základě takto neurčitě formulované žaloby krajský soud vůbec napadené správní rozhodnutí přezkoumal. Vytýkala-li pak stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti v podstatě pouze to, že se krajský soud nezabýval otázkou, jsou-li splněny podmínky ustanovení § 14 zákona o azylu, jedná se o důvod, který neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, a protože jiný stížní důvod neobsahuje, jedná se o důvod nepřípustný.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyně advokátka a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti)

v částce 1000 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu